

IZABELA IWAŃSKA

NOWA EWANGELIZACJA JAKO ZADANIE DLA OSÓB KONSEKROWANYCH

Wezwanie do nowej ewangelizacji jest istotnym znakiem czasu Kościoła pełniącego misję głoszenia Ewangelii we współczesnym świecie i dotyczy wszystkich jego członków. Choć rozbrzmiewa w Kościele od ponad trzydziestu lat, to jednak wciąż pozostaje aktualne i wciąż domaga się opracowania nowych programów duszpasterskich, aby formować nowych ewangelizatorów, także wśród osób konsekrowanych. Powągi temu wezwaniu nadają następujące wydarzenia:

– 21 września 2010 r. papież Benedykt XVI Listem apostolskim *Ubicumque et semper* powołał do życia Papieską Radę ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji¹;

– 15 października 2011 r. w ramach Komisji Konferencji Episkopatu Polski ds. Duszpasterstwa został powołany Zespół ds. Nowej Ewangelizacji, którego przewodniczącym został wybrany ks. bp Grzegorz Ryś;

– w dniach 7–28 października 2012 r. odbyło się XIII Zwyczajne Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów na temat *Nowa ewangelizacja dla przekazu wiary chrześcijańskiej* zwołane przez Benedykta XVI;

– papież Benedykt XVI ogłosił Rok Wiary:

„Rozpocznie się on 11 października 2012 r., w pięćdziesiątą rocznicę otwarcia Soboru Watykańskiego II, a zakończy się w uroczystość naszego Pana Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, 24 listopada 2013 roku. 11 października 2012 r. upłynie także dwadzieścia lat od opublikowania Katechizmu Kościoła Katolickiego, tekstu promulgowanego przez błogosławionego papieża Jana Pawła II”²;

---

¹ BENEDIKT XVI, List apostolski w formie motu proprio *Ubicumque et semper* (2010), „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 1(2011), s. 11–13.

² BENEDIKT XVI, List apostolski w formie motu proprio *Porta fidei* (2011), 4, „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 12(2011), s. 6.

– 24 listopada 2013 r., na zakończenie Roku Wiary, ukazała się Adhortacja apostołska *Evangelii gaudium* papieża Franciszka.

W niniejszym artykule najpierw ukážemy definicję i charakterystykę nowej ewangelizacji, aby następnie określić zadanie, jakie spoczywa na osobach konsekrowanych.

1. ZAŁOŻENIA NOWEJ EWANGELIZACJI

Nowa ewangelizacja jawi się jako zadanie, które stoi przed całym Kościołem, zarówno jego pasterzami, osobami konsekrowanymi, jak i laikatem. Jednak nowej ewangelizacji nie można pojmować czy odbierać jej jako zadania, które uczeń w szkole otrzymuje do wykonania: odrobił, dał do sprawdzenia, otrzymał ocenę i sprawa zakończona. Aby właściwie je realizować, warto na początku pochylić się nad definicją i głównymi założeniami nowej ewangelizacji.

1.1. Określenie nowej ewangelizacji

Nowa ewangelizacja nie jest kolejnym dodatkiem do działalności duszpasterskiej czy jednorazową akcją, ale jawi się jako misja, program i wizja dla Kościoła na dziś i jutro³. Nie jest głószeniem nowej Ewangelii, lecz głószeniem Ewangelii, która zawsze jest nowa i zawsze przynosi nowość (por. VS 106).

Nowość misji nie jest wykorzeniem z żywej historii, lecz nowa ewangelizacja zakłada odnowione głószenie, którego centrum i istotą pozostaje Dobra Nowina o Bogu, który objawia swoją miłość do człowieka poprzez śmierć i zmartwychwstanie swego Syna Jezusa Chrystusa. On, który zawsze pozostaje młody i zawsze jest źródłem nowości, czyni swoich wiernych zawsze nowymi, ponieważ „w swoim przyjsciu wniósł z sobą wszelką nowość” (św. Ireneusz; por. EG 11, 13). Papież Franciszek zachęca do otwartości na Chrystusa, który

„może zawsze swoją nowością odnowić nasze życie i naszą wspólnotę, i nawet jeśli propozycja chrześcijańska staje wobec mrocznych epok i słabości Kościoła, nigdy się nie starzeje. Jezus Chrystus może również rozbić uciążliwe schematy, w których zamierzamy Go uwięzić, i zaskakuje nas swą nieustanną boską kreatywnością. Za każdym razem, gdy staramy się powrócić do źródeł i odzyskać pierwotną świeżość Ewangelii, pojawiają się nowe drogi, twórcze metody, inne formy wyrazu, bardziej wymowne znaki, słowa zawierające nowy sens dla

³ Por. SYNOD BISKUPÓW XIII ZWYCZAJNE ZGROMADZENIE OGÓLNE, *Nowa ewangelizacja dla przekazu wiary chrześcijańskiej. Lineamenta*, Watykan 2011, 10, 24.

dzisiejszego świata. W rzeczywistości każda autentyczna działalność ewangelizacyjna jest zawsze «nowa» (EG 11).

Kościół, chcąc zrealizować swój opatrnościowy cel, musi swym absolutnym priorytetem uczynić ewangelizację, która jest radosnym, cierpliwym i skutecznym głoszeniem zbawczej śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa (por. EA 2), jest uobecnianiem Królestwa Bożego w świecie (por. EG 176). Nowa ewangelizacja jest powtórny wezwaniem do głoszenia Ewangelii światu, który na skutek ateizmu, sekularyzacji i laicyzacji nie zna już w pełni orędzia chrześcijańskiego. W pierwszym rzędzie skierowana jest do Kościoła (ewangelizacja ochrzczonych), aby odnowiony wewnętrznie mógł innym głosić Dobrą Nowinę. Papież Franciszek zachęca, aby pozwolić, by inni nieustannie nas ewangelizowali (por. EG 121). Łącząc wypowiedzi i wskazania Magisterium Kościoła, możemy powiedzieć, że nowa ewangelizacja jest głoszeniem Jezusa Chrystusa, tym, którzy w Niego wierzą oraz tym, którzy o Nim zapomnieli, a także tym, którzy Go nie znają, ukazywaniem Go z nowym zapalem, przy użyciu nowych metod i środków wyrazu⁴.

Jan Paweł II po raz pierwszy użył wyrażenia „nowa ewangelizacja” w homilii wygłoszonej podczas Mszy św. w Sanktuarium Krzyża Świętego w Mogile – Nowej Hucie 9 czerwca 1979 roku⁵.

Podczas pielgrzymki do Ameryki Łacińskiej w przemówieniu skierowanym do Rady Konferencji Episkopatów Ameryki Łacińskiej (CELAM) – 1983 r., Jan Paweł II wyjaśniał, na czym polega nowość ewangelizacji: nowa w swym zapale, nowa w metodach i nowa w środkach wyrazu⁶.

Ewangelizacja ma być nowa w zapale, który jest pragnieniem przekazywania innym radości wiary⁷. To entuzjazm, radość, głoszenie z siłą przekonania. Świadek chrześcijanina jest świadectwem pewności, która pochodzi od Boga. Kościół winien nieustannie odnawiać w sobie tę pierwotną gorliwość i zapal, który towarzyszył Apostołom od dnia Pięćdziesiątnicy oraz płomiennego ducha św. Pawła, który wołał: „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii” (1 Kor 9, 16; por. NMI 40)⁸.

⁴ Por. M. KRÓLIKOWSKI, *Nowa ewangelizacja – wizja dla Kościoła na dziś i na jutro*, „Symposium” rok XVI 2012, nr 2(23), s. 126. „Ewangelizację można określić jako pokazywanie Chrystusa Pana tym, którzy Go nie znają” (EN 17).

⁵ Por. JAN PAWEŁ II, *Homilia w czasie Mszy św. odprawionej przed opactwem OO. Cystersów w Mogile*, w: tenże, *Pielgrzymki do Ojczyzny 1979, 1983, 1987, 1991, 1995, 1997. Przemówienia i homilie*, Kraków 1997, s. 186–190.

⁶ Por. JAN PAWEŁ II, *Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do Rady Konferencji Episkopatów Ameryki Łacińskiej (CELAM)*, Port-au-Prince, 9 marca 1983, „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 4(1983), s. 28–30.

⁷ Por. JAN PAWEŁ II, *Nowa ewangelizacja. Homilia podczas Mszy św. w Salto (Urugwaj), 9 maja 1988*, „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 5(1988), s. 20; BENEDYKT XVI, *List apostolski w formie motu proprio Ubicumque et semper* s. 12–13.

⁸ Zob. także R. WILCZEK, *Idea nowej ewangelizacji w nauczaniu Jana Pawła II*, Opole 2004, s. 103–109.

Dlatego nie można kryć się ze swoją wiarą lub pomijać jej w rozwiązaniach problemów społecznych. „Dzisiaj potrzeba bardziej przekonanego zaangażowania Kościoła na rzecz nowej ewangelizacji, aby na nowo odkryć w wierzeniu radość i odnaleźć zapał do przekazywania wiary”⁹ (PF 7).

Nowy zapał rodzi się z osobistego spotkania z Jezusem zmartwychwstałym. Stanie się tak „jeśli w miarę jej realizacji, będzie się w nas coraz bardziej umacniało zjednoczenie z Chrystusem, pierwszym Ewangelizatorem”¹⁰. Kluczem do odnowienia tego zapału jest świadomość, że powołanie chrześcijańskie to powołanie do świętości, które każdy winien realizować. Dlatego ewangelizacja zawsze zaczyna się od nawrócenia serc (por. RMi 90)¹¹. O ewangelizacji możemy powiedzieć, że jest nowa, gdy prowadzi do takiego spotkania z Jezusem i rodzi pełnych zapału świadków tego spotkania.

„Ewangelizacja będzie «nowa w swych metodach», jeśli każdy z członków Kościoła czynnie podejmie głoszenie orędzia Chrystusowego”¹². Mamy tu zawarte dwie wytyczne: wszyscy członkowie Kościoła oraz głoszenie kerygmatu. Ewangelizacja jest zadaniem wszystkich członków Kościoła:

„Nadszedł moment zaangażowania wszystkich sił kościelnych w nową ewangelizację i misję wśród narodów. Nikt wierzący w Chrystusa nie może się uchylić od tego najpoważniejszego obowiązku: głoszenia Chrystusa wszystkim ludom” (RMi 3).

Każdy w tym dziele ma swoje niezastąpione miejsce, zgodnie z otrzymanym powołaniem i charyzmatem. Ważne jest, aby w tę misję angażować zwłaszcza wierznych świeckich i w nich rozbudzać odpowiedzialność za nią. Potrzeba formować laikat do ewangelizacji.

Ewangelizacja nowa w metodzie to również powrót do głoszenia kerygmatu, czyli proklamowania umarłego, zmartwychwstałego i uwielbionego Jezusa jako jedynego Zbawiciela, Pana i Mesjasza, wobec którego trzeba się opowiedzieć. To pierwsze przepowiadanie, będące pierwszym zadaniem misji, spełnia rolę centralną i niezastąpioną w działalności ewangelizacyjnej, ponieważ wprowadza w doświadczenie Bożej miłości, w tajemnicę śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, rodzi wiarę i uzdalnia do nawrócenia (por. RMi 44). Jest to pierwsze przepowiadanie nie w znaczeniu zajmowanego miejsca (na początku), ale w sensie jakościowym: jest orędziem głównym, do którego trzeba nieustannie powracać i słuchać

⁹ BENEDYKT XVI, List apostolski w formie motu proprio *Porta fidei*, s. 6.

¹⁰ JAN PAWEŁ II, *Nowa ewangelizacja...*, s. 20.

¹¹ Zob. także W. LANGER, *Nowa ewangelizacja? Problemy dotyczące pojęcia i programu*, w: *W służbie człowiekowi. Studium duszpastersko-katechetyczne*, red. Z. Marek, Kraków 1991, s. 29.

¹² JAN PAWEŁ II, *Nowa ewangelizacja...*, s. 20.

oraz głosić także podczas katechezy na każdym jej etapie. Cała formacja chrześcijańska jest bowiem pogłębieniem kerygmatu (por. EG 164, 165).

W encyklice *Redemptoris missio* Jan Paweł II podkreślił, że „dzisiaj trzeba połączyć razem zwiastowanie Królestwa Bożego (treść kerygmatu Jezusa) i głoszenie wydarzenia Jezusa Chrystusa (które jest kerygmatem Apostołów). Te dwa orędzia wzajemnie się uzupełniają i wyjaśniają” (RMi 16).

Kerygmat ma także wspólnotowy i społeczny oddźwięk:

„[...] przyjęcie pierwszego przepowiadania – zapraszającego, byśmy pozwolili się kochać Bogu i kochali Go miłością, którą On nam przekazuje – wywołuje w życiu osoby i jej działaniach pierwszą i zasadniczą reakcję: pragnąć, szukać i mieć na sercu dobro innych” (EG 178).

Ewangelizacja nowa w środkach wyrazu wymaga, abyśmy jako chrześcijanie byli „pilnie wsłuchani w Słowo Pana, to znaczy w to, co sam Bóg może nam powiedzieć w każdym momencie”¹³. Polega ona na stosowaniu nowego języka – języka egzystencjalnego, biblijnego, a nade wszystko języka świadka, który rodzi się właśnie ze słuchania Słowa. Jest to także wykorzystywanie różnych sposobów przekazu Ewangelii, tak aby chrześcijańskie orędzie mogło dotrzeć i być zrozumiałe przez jak najszerszą grupę słuchaczy (por. EN 56). Jednak zawsze pierwszym sposobem ewangelizowania pozostaje świadectwo życia, ponieważ człowiek współczesny „chętniej słucha świadków aniżeli nauczycieli; a jeśli słucha nauczycieli, to dlatego, że są świadkami” (EN 41; por. EE 49).

Założenia nowej ewangelizacji z jednej strony mogą posłużyć jako kryterium oceny, czy posługa duszpasterska, którą podejmują poszczególne instytucje i wspólnoty życia konsekrowanego, jest realizowaniem wezwania do nowej ewangelizacji. Z drugiej zaś stają się wskazówkami co do formacji nowych ewangelizatorów¹⁴. Wytyczne te, nakreślając wizję i cel, który poprzez proces formacyjny, integralny i wieloaspektowy należy osiągnąć, nadają rys nowemu ewangelizatorowi.

1.2. Treść i adresaci

Centrum przepowiadania zawsze pozostaje Osoba Jezusa Chrystusa i wydarzenia zbawcze, których dokonał. Jan Paweł II głosił wprost: „[...] nie zbawi nas żadna formuła, ale konkretna Osoba oraz pewność, jaką Ona nas napełnia: *Ja jestem z wami!*” (NMI 29). „Nie może być autentycznej ewangelizacji bez wyraźnego głoszenia, że Jezus jest Panem”. Podkreślał, że konieczny jest „prymat głoszenia

¹³ Tamże.

¹⁴ Por. M. KRÓLIKOWSKI, *Kerygmatyczne Szkoły Nowej Ewangelizacji „Redemptoris missio” w Polsce*, „Kielecki Przegląd Diecezjalny” 2(2000), s. 209, 211.

Jezusa Chrystusa w każdej działalności ewangelizacyjnej” (EA 19). Benedykt XVI zaś wyjaśniał, że: „u początku bycia chrześcijaninem nie ma decyzji etycznej czy jakiejś wielkiej idei, jest natomiast spotkanie z wydarzeniem, z Osobą, która nada je życiu nową perspektywę, a tym samym decydujące ukierunkowanie” (DCE 1). Należy słowem i życiem głosić proste, a jakże przejmujące orędzie, które Kościół winien jest każdemu człowiekowi: „człowiek jest kochany przez Boga”, „Bóg cię kocha”, „Chrystus przyszedł dla ciebie”, „Chrystus dla ciebie jest Drogą, Prawdą, i Życiem” (por. J 14, 6; ChL 34). Papież Franciszek pisze o konieczności przypomnienia fundamentalnego przesłania „o osobistej miłości Boga, który stał się człowiekiem, wydał samego siebie za nas, i jako żyjący ofiaruje swoje zbawienie i swoją przyjaźń” (EG 128). Dobra Nowina zawiera tę prawdę, że w Jezusie Chrystusie ofiarowane jest każdemu człowiekowi zbawienie jako dar łaski i miłosierdzia Bożego (por. RMi 44).

Wezwanie do podjęcia dzieła nowej ewangelizacji skierowane jest w pierwszej kolejności do Kościoła. Warunkiem koniecznym do odtworzenia chrześcijańskiej tkanki społeczności ludzkiej jest *odtworzenie chrześcijańskiej tkanki samych wspólnot kościelnych* (por. ChL 34). Benedykt XVI w nawiązaniu do tej wypowiedzi Jana Pawła II, podkreślił, że nowa ewangelizacja „zakłada [...] stałą jego wewnętrzną odnowę, stałą, że tak powiem, zmianę ról, raz musi być ewangelizowany, a raz ewangelizować”¹⁵. Oznacza to ciągłe dążenie wspólnoty Kościoła do odnowy, poddanie się „operacji ożywiania własnego ciała”, aby móc sprostać wyzwaniom społecznym i kulturowym, stawiając w centrum życia i przepowiadania Osobę Jezusa Chrystusa¹⁶.

W adhortacji *Evangelii gaudium* czytamy, że nowa ewangelizacja urzeczywistnia się w trzech obszarach działalności Kościoła wewnątrz jego jednej jedynej misji (por. RMi 33): duszpasterstwo zwyczajne ukierunkowane na rozwój wierzących; osoby ochrzczone, które utraciły żywy sens wiary, nie żyją zgodnie z wymogami chrztu św. i nie uważają się za członków Kościoła, potrzebujące, aby doprowadzić je do żywej wiary i nawrócenia; ludzie, którzy nie znają Chrystusa lub zawsze Go odrzucali. Dlatego Kościół wezwany jest, aby od duszpasterstwa zwykłego zachowywania stanu rzeczy przeszedł do duszpasterstwa misyjnego (por. EG 14, 15).

Zatem nowa ewangelizacja swym zasięgiem obejmuje zarówno ludzi nieochrzczonych, jak i ochrzczonych prowadzących życie dalekie od Chrystusa i Kościoła (zadaniem jest doprowadzenie ich do spotkania z Chrystusem i wspólnotą Kościoła) oraz wszystkich wierzących (trzeba umacniać ich wiarę i rozbudzać zapał do ewangelizacji). Wiara chrześcijan, aby nie była tylko powierzchownym aktem religijnym i aby nie wykazywała pozorów wiary, domaga się ciągłego umacniania, ożywiania i pogłębiania.

¹⁵ BENEDYKT XVI, List apostolski w formie motu proprio *Ubicumque et semper*, s. 12.

¹⁶ Por. SYNOD BISKUPÓW XIII ZWYCZAJNE ZGROMADZENIE OGÓLNE, *Nowa ewangelizacja...*, 15.

2. ZADANIE OSÓB KONSEKROWANYCH

Szczególne miejsce w dziele nowej ewangelizacji przypada osobom konsekrowanym. Życie monastyczne bowiem, zarówno w starożytności, jak i w czasach późniejszych, odegrało ważną rolę i było uprzywilejowanym narzędziem w niesieniu Ewangelii do wszystkich narodów. Ewangelizacja jawi się jako najwznioślejsza posługa, którą chrześcijanin może oddać bratu (por. OL 14).

Warto w tym miejscu przytoczyć trzy wypowiedzi, które podkreślają spoczywające na osobach konsekrowanych zadanie:

„Aby można było podjąć we właściwy sposób wielkie wyzwania, jakie obecny moment dziejowy stawia przed nową ewangelizacją, potrzebne jest przede wszystkim życie konsekrowane, które otwiera się nieustannie na wskazania ukryte w objawionym Słowie oraz w znakach czasu” (VC 81).

„Wielką rolę w dziele nowej ewangelizacji mają do odegrania dawne i nowe formy życia konsekrowanego. Trzeba przypomnieć, że wszystkie wielkie ruchy ewangelizacyjne w trwającej od dwóch tysięcy lat historii chrześcijaństwa były związane z formami radykalizmu ewangelicznego”¹⁷.

„Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, za pomocą środków, jakie uzna za najbardziej stosowne, zaproponuje wskazania i dołoży starań, aby ten Rok Wiary stanowił dla was wszystkich rok odnowy i wierności, tak aby wszystkie osoby konsekrowane entuzjastycznie angażowały się w nową ewangelizację”¹⁸.

Na czym więc polega ta rola i to zadanie? Analogicznie do wspólnoty Kościoła, każdy instytut i każda wspólnota mają stać się wspólnotą ewangelizowaną i ewangelizującą, „szkołą ewangelizacji”, podobnie jak jest szkołą wiary, służby czy ewangelicznej duchowości (por. VC 6, 35, 93). Jan Paweł II zwracał uwagę, że zakonnicy mają ukazywać jedność i harmonię między „autoewangelizacją a świadectwem, między odnową wewnętrzną a gorliwością apostolską, między byciem a działaniem, uwypuklając fakt, że źródłem dynamizmu jest zawsze pierwszy z tych dwóch elementów” (VC 81). Dlatego możemy mówić o nowej ewangelizacji życia konsekrowanego oraz o życiu konsekrowanym dla (w służbie) nowej ewangelizacji, zgodnie z wcześniej wskazanymi założeniami i charakterystyką.

¹⁷ Por. tamże, 8.

¹⁸ BENEDYKT XVI, *Dziękujemy za dar powołania*, homilia podczas Nieszporów w święto Ofiarowania Pańskiego, 2 lutego 2012, „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 3(2012), s. 26.

2.1. Nowa ewangelizacja życia konsekrowanego

Nowa ewangelizacja życia konsekrowanego oznacza rozpoczęcie dzieła ewangelizacji od ewangelizowania samego siebie. Wspólnota osób konsekrowanych, będąca wspólnotą wiary, nadziei i miłości braterskiej, musi ciągle słuchać tego, w co wierzy, szukać motywów nadziei i realizacji przykazania miłości. Zakonnicy jako świadkowie Jezusa Chrystusa zawsze winni być ewangelizowani, aby zachować świeżość, żarliwość i moc w głoszeniu Ewangelii. Czynią to poprzez ustawiczne nawracanie się i odnawianie, aby móc wiarygodnie ewangelizować świat (por. EN 15).

Czytelne świadectwo można dać jedynie życiem odnowionym, upodobnionym i zjednoczonym z Chrystusem. Zatem pierwszym zadaniem osób konsekrowanych i pierwszą odpowiedzią na wezwanie do nowej ewangelizacji jest uznanie potrzeby bycia ewangelizowanym. Każdy potrzebuje być ewangelizowanym, jak i ewangelizować. Wiara rodzi się ze słuchania słowa Chrystusa, Dobrej Nowiny (por. Rz 10, 17), zaś umacnia się, gdy jest przekazywana. Zgodnie z założeniami nowej ewangelizacji, ewangelizować i dawać świadectwo swoim życiem może jedynie ten, kto sam spotkał Jezusa zmartwychwstałego, przyjął Jego naukę i wciąż odnawia swą relację z Nim, naśladowując Jego styl życia. Jedynie spotkanie z Chrystusem może zrodzić zapał do dzielenia się z innymi swym doświadczeniem: „[...] nie jest podstawą wszelkiej ewangelizacji ludzki projekt ekspansji, lecz rodzi ją pragnienie podzielenia się nieocenionym darem, jaki Bóg zechciał nam uczynić, dopuszczając nas do udziału w swoim życiu”¹⁹. Brak zapału apostołskiego sprawia, że wspólnota przestaje być atrakcyjna, nie promieniuje i nie budzi entuzjazmu. Konsekwencją jest brak powołań. Braterskie i żarliwe życie wspólnot pociąga innych, rodząc w nich pragnienie poświęcenia się Bogu i ewangelizacji (por. EG 107).

Zatem nowa ewangelizacja życia konsekrowanego nie polega na radykalnym przewrocie czy negacji dotychczasowego życia, ale przede wszystkim prowadzi do odnowy i wskazuje na potrzebę nawrócenia (*metanoia*), czyli gruntownej zmiany myślenia. Nawrócenia nie można zredukować jedynie do moralnej strony życia ludzkiego. Nie polega ono bowiem na stawianiu się dobrym o własnych siłach, na samowystarczalności czy na samousprawiedliwianiu się. Polega zaś na uznaniu i wyznaniu potrzeby Chrystusa, Jego przebaczenia, przyjaźni i miłości oraz innych ludzi²⁰ (współsiostry, współbrata, wspólnoty). Nawrócenie to przyjęcie zbawczego panowania Jezusa Chrystusa i wejście do grona Jego uczniów poprzez osobistą decyzję (por. RMI 46). Uczeń Chrystusa zawsze posiada w sobie gotowość, by nieść innym Dobrą Nowinę. Doświadczenie miłości Boga i zbawienia w Chrystusie rodzi pragnienie podzielenia się tym darem z innymi. Każdy jest misjonarzem na miarę spotkania i przyjęcia bezwarunkowej miłości Ojca. Jest to droga ciągłego

¹⁹ BENEDYKT XVI, List apostołski w formie motu proprio *Ubicumque et semper*, s. 13.

²⁰ Por. J. RATZINGER, *Nowa ewangelizacja*, „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.), 6(2001), s. 37.

nawracania, rozwoju, dojrzewania, na której chrześcijanin pozostaje uczniem-misjonarzem (por. Mt 28, 19). Prawdziwy misjonarz nigdy nie przestaje być uczniem (por. EG 120, 121, 127, 266).

Ewangelizator, podejmując drogę nawrócenia i zapraszając na nią innych, powinien także pamiętać o jego społecznym wymiarze. Jest to troska o stworzenie tym, którzy się nawracają, przestrzeni nowego stylu życia, o umożliwienie wejścia do wspólnoty, gdzie żyje się tym darem²¹.

Dążąc do odnowy, pierwszeństwo przyznaje się odnowie duchowej, od której zależy wszelka działalność zewnętrzna i apostolska owocność (por. PC). Formacja ewangelizatorów bowiem nie jest jedynie przygotowaniem technicznym, ale nade wszystko zadaniem i wyzwaniem duchowym. Ewangelizować może tylko ten, kto dąży do świętości: kto sam został zewangelizowany i nadal podejmuje drogę odnowy duchowej²². Jan Paweł II napisał wprost: „prawdziwy misjonarz to święty” (RMi 90) oraz „nie możemy przepowiadać nawrócenia, jeśli my sami nie nawracamy się każdego dnia” (RMi 47). Nowa ewangelizacja potrzebuje „solidnych osobowości, ożywianych gorliwością świętych” (VC 81). „Jezus pragnie ewangelizatorów głoszących Dobrą Nowinę nie tylko słowem, ale przede wszystkim życiem przemienionym obecnością Bożą” (EG 259).

Nowa ewangelizacja życia konsekrowanego wskazuje na potrzebę ciągłego *rozpoczynania na nowo od Chrystusa*, ponieważ wszelka odnowa i nawrócenie bierze początek od spotkania ze zmartwychwstałym Panem. Prowadzi ono do postawienia Jezusa w centrum życia osobistego i wspólnotowego oraz do uczynienia Go źródłem i punktem odniesienia każdej dziedziny życia konsekrowanego.

Ewangelizacja, która dokonuje się w instytucjach pozostających najpierw wspólnotami ewangelizowanymi, przede wszystkim jest działaniem Chrystusa w mocy Ducha Świętego właśnie w tej wspólnotcie (i w całym Kościele). Tylko życie konsekrowane, które jest ewangelizowane, może być życiem konsekrowanym, które ewangelizuje. Zanim osoby konsekrowane pójdą dawać świadectwo o Chrystusie i głosić słowo Boże, najpierw musi ono dokonać swego dzieła w nich samych i to z tą samą skutecznością, której oczekuje się wobec innych. W czasie liturgii, jak również wspólnotowej i osobistej modlitwy słowem Bożym (*lectio divina*), Chrystus kształtuje swoich uczniów oraz oblicze wspólnoty zgodnie z Jego projektem, tak aby mogła być wspólnotą ewangelizującą i realizującą w świecie Jego misję.

„Kościół ewangelizuje i daje się ewangelizować przez piękno liturgii, która jest także celebrowaniem ewangelizacyjnej działalności oraz źródłem dawania siebie ciągle na nowo” (EG 24).

²¹ Por. tamże.

²² Por. SYNOD BISKUPÓW XIII ZWYCZAJNE ZGROMADZENIE OGÓLNE, *Nowa ewangelizacja...*, 22.

Słowo Boże dla osoby konsekrowanej staje się pokarmem życia i modlitwy, a dla całej wspólnoty podstawą jedności i jednomyślności oraz natchnieniem do odnowy i inspiracją do ewangelizacji (por. RdC 24).

„Cała ewangelizacja opiera się na nim – przez słuchanie go, rozważanie, przeżywanie, celebrowanie i świadczenie o nim. Pismo Święte jest źródłem ewangelizacji. Dlatego trzeba stale formować się do słuchania Słowa. Kościół nie ewangelizuje, jeśli nie pozwala się nieustannie ewangelizować. Jest rzeczą nieodzowną, aby słowo Boże «stawało się coraz bardziej sercem wszelkiej działalności kościelnej» (EG 174).

Słuchanie słowa Jezusa uzdalnia do podjęcia ewangelizacji przy użyciu nowych środków wyrazu (jedna z cech wyróżniających nową ewangelizację), które polegają przede wszystkim na stosowaniu języka biblijnego, egzystencjalnego, języka świadka. Nowa ewangelizacja stanie się skuteczniejsza i owocniejsza, gdy będzie głoszeniem Ewangelii, która wcześniej została przyjęta i przeżyta podczas modlitwy (por. VC 81).

Zatem punktem wyjścia w procesie odnowy życia i misji osób konsekrowanych oraz budowania zewangelizowanych i ewangelizujących wspólnot jest uwzględnienie postulatów nowej ewangelizacji, jakimi są powrót do słowa Bożego oraz kerygmatyczny charakter przepowiadania, który w centrum stawia Osobę Jezusa Chrystusa. Te zasady powinny przenikać poszczególne etapy formacji zakonnej. Wszelka bowiem odnowa duchowa rozpoczyna się od odnowionego słuchania słowa Bożego. Jawi się ono jako pierwsze źródło duchowości chrześcijańskiej. Dzięki słowu człowiek może wejść z Chrystusem w osobistą relację, rozpoznać Jego wolę i pozwolić Mu się prowadzić Jego śladami. Samo życie konsekrowane rodzi się ze słuchania słowa Bożego, Ewangelię zaś przyjmuje jako własną normę życia i postępowania (por. VD 83, 94). Z niego bierze początek każdy charyzmat, a reguła jest jej wyrazem.

Dzięki rozważaniu słowa Bożego założyciele i założycielki poszczególnych wspólnot życia konsekrowanego mogli rozeznaczyć charyzmat i misję swego instytutu, co dokonywało się w kontekstach społeczno-kulturowych Kościoła i świata charakteryzujących ich epokę. Ten szczególny dar Ducha Świętego przez posługę założycieli stawał się darem ubogającym Kościół i odpowiadającym na potrzeby rodzące się w społeczeństwie (np. służba ubogim, wychowanie, szkolnictwo). Tą samą drogą idą kolejne pokolenia. Dochowując wierności swemu charyzmatowi, osoby konsekrowane winny w słowie Bożym szukać światła, aby właściwie odczytywać znaki czasu pojawiające się we współczesnym świecie. Dlatego w poszczególnych instytutach nie może zabraknąć formacji do czytania z głęboką wiarą Pisma Świętego. Dzięki modlitwowej lekturze Duch Święty daje światło i mądrość, aby zrozumieć myśl założyciela, zachować ciągłość jego idei oraz odpowiadać na wyzwania własnej epoki (por. VD 83; RdC 24).

Chcąc ożywić charyzmat zgromadzenia, należy powrócić do Chrystusa i z Chrystusem wejść w nowe uwarunkowania i wyzwania naszej epoki, zgodnie ze wskazaniami nowej ewangelizacji. Chrystus i Ewangelia bowiem nie zmieniają się. Zmieniają się jedynie konteksty, w których przyszło nam żyć. Odnowione wspólnoty, promieniując swym charyzmatem, przyczyniają się do odnowy wiary w społeczeństwie, któremu służą.

„Nowa ewangelizacja jest zatem postawą śmiałości, odważnym sposobem postępowania. Jest zdolnością chrześcijaństwa do odczytania i zrozumienia nowych kontekstów, które pojawiły się w ostatnich dziesięcioleciach w ramach dziejów ludzkości, aby w nich się zdomowić i przemienić je w miejsca świadectwa i głoszenia Ewangelii. [...] Chodzi tu o konteksty społeczne, kulturowe, gospodarcze, polityczne, religijne”²³.

Pojawiające się wyzwania zobowiązują osoby konsekrowane, aby inaczej niż dotychczas zastanowiły się nad tym, w jaki sposób mają realizować swój charyzmat, będąc wiarygodnymi świadkami Chrystusa i służąc obecnie człowiekowi.

Pierwszą motywacją do podjęcia dzieła ewangelizacji jest miłość Chrystusa i doświadczenie bycia zbawionym przez Niego. Jeżeli zapal i pragnienie dzielenia się z innymi doświadczeniem tej miłości stygnie, należy prosić na modlitwie o tę łaskę. Z tego doświadczenia płynie przekonanie, że Ewangelia odpowiada na najgłębsze potrzeby i problemy człowieka. Rodzi ono miłość do Chrystusa i do ludzi, którzy Go potrzebują (por. EG 264, 268). Z drugiej zaś strony

„za każdym razem, gdy otwieramy oczy, by rozpoznać drugiego, bardziej zostaje oświecona wiara, by rozpoznać Boga. Wynika z tego, że jeśli chcemy wzrastać w życiu duchowym, nie możemy przestać być misjonarzami. Zadanie ewangelizacji wzbogaca umysł i serce, otwiera przed nami duchowe horyzonty, czyni nas wrażliwymi, by rozpoznać działanie Ducha Świętego, pozwala nam wyjść z naszych ograniczonych schematów duchowych [...]. Misjonarzem może być tylko ten, kto czuje się dobrze, kiedy dąży do dobra bliźniego, kto pragnie szczęścia innych” (EG 272).

Dlatego nowa ewangelizacja wiąże się z powrotem do własnych korzeni. Służy ona doprowadzeniu do odkrycia na nowo sensu konsekracji chrzcielnej (do tego, co najistotniejsze dla chrześcijaństwa) i konsekracji zakonnej (pierwotnego ducha ożywiającego poszczególne instytuty oraz dostosowanie wspólnot do wymogów obecnego czasu) (por. PC 2), jak również odczytaniu w świetle słowa Bożego i znaków czasu swego powołania i misji w Kościele, aby wracając do początków oraz

²³ Tamże, 6.

realizując otrzymany charyzmat, strzegąc go, pogłębiając i rozwijając, być świadkiem Chrystusa i głosić Jego Ewangelię.

2.2. Życie konsekrowane dla nowej ewangelizacji

Życie konsekrowane dla nowej ewangelizacji wymaga kształtowania nowej mentalności ukierunkowanej na misję. W powołanie do życia konsekrowanego bowiem wpisane jest *zadanie całkowitego poświęcenia się misji Chrystusa*, więcej, *samo życie konsekrowane staje się misją* (por. VC 72). Jan Paweł II, kontynuując tę wypowiedź, wyjaśnił, na czym przede wszystkim polega misja osób konsekrowanych:

„Najważniejszym przejawem misji nie są bowiem zewnętrzne dzieła, ale przede wszystkim uobecnianie w świecie samego Chrystusa przez osobiste świadectwo. Oto jest wyzwanie i pierwszoplanowe zadanie życia konsekrowanego! Im bardziej upodobniamy się do Chrystusa, tym bardziej czynimy Go obecnym i działającym w świecie dla zbawienia ludzi” (VC 72).

Zatem osoby konsekrowane wypełniają swoją misję przede wszystkim przez to, kim są na mocy samej konsekracji. Pierwszą i niezastąpioną formą ich misji, obok modlitwy, ascezy, życia braterskiego we wspólnocie dla misji i działalności duszpasterskiej zgodnie z charyzmatem instytutu, pozostaje osobiste świadectwo życia²⁴. Misja jest ofiarowaniem swego życia za innych. Wtedy może ono wzrastać i stawać się dojrzałym (por. EG 10).

Podjmując „opcję misyjną”, do której zachęca papież Franciszek, potrzeba podjąć drogę nawrócenia duszpasterskiego. Łączy się ono z przemianą zwyczajów, stylu, rozkładu zajęć, języka, struktur tak, aby służyły ewangelizacji:

„[...] należy sprawić, by stały się one wszystkie bardziej misyjne, by duszpasterstwo zwyczajne we wszystkich swych formach było bardziej ekspansywne i otwarte, by doprowadziło pracujących w duszpasterstwie do nieustannego przyjmowania postawy «wyjścia» i w ten sposób sprzyjało pozytywnej odpowiedzi ze strony tych wszystkich, którym Jezus ofiaruje swoją przyjaźń” (EG 27).

Ojciec Święty stwierdza również:

„[...] duszpasterstwo w kluczu misyjnym wymaga rezygnacji z wygodnego kryterium duszpasterskiego, że «zawsze się tak robiło». Zachęcam wszystkich

²⁴ Por. J.W. GOGOLA, *Wiara w życiu konsekrowanym*, w: *Formacja postaw*, red. J.W. Gogola, Kraków 2000, s. 44–54; tenże, *Sekret świętej Teresy z Lisieux. Elementy duchowości*, Kraków 1997, s. 121.

do śmiałości i kreatywności w tym zadaniu przemyślenia na nowo celów, stylu i metod ewangelizacyjnych swojej wspólnoty” (EG 33).

Nowa ewangelizacja z postulatami, które wnosi, stawia przed osobami konsekrowanymi konieczność odnowy misji oraz rozpalenia na nowo charyzmatu Bożego, który został dany poszczególnym zgromadzeniom (por. 2 Tm 1, 6). Dokonuje się ono przez szukanie teologicznego sensu wyzwań naszej epoki, które należy poddawać uważnemu i wspólnotowemu rozeznaniu (por. VC 81). Papież Franciszek zwrócił uwagę na nowe kultury rodzące się w miastach, które często są sprzeczne z Ewangelią Chrystusa. Może jest to wyzwanie, które staje przed wspólnotami życia konsekrowanego. Warto rozważyć następujące postulaty:

– „wymaga to wymyślenia nowych przestrzeni modlitwy i komunii, nacechowanych innowacyjnością, bardziej pociągających i znaczących dla mieszkańców miast”;

– „konieczna staje się ewangelizacja, która rzuciłaby światło na nowe sposoby nawiązywania relacji z Bogiem, z innymi ludźmi i ze środowiskiem, która odbudowałaby fundamentalne wartości. Trzeba dotrzeć tam, gdzie kształtują się nowe narracje i paradygmaty, dotrzeć ze słowem Bożym do najgłębszych zakamarków duszy miasta” (EG 73, 74).

Chcąc zrealizować i podjąć to dzieło, potrzebne jest przede wszystkim nowe wylanie Ducha Świętego, aby

„na nowo rozniecić w sobie pierwotną gorliwość i pozwolić, aby udzielił nam się zapał apostołskiego przepowiadania, jakie wzięło początek z Pięćdziesiątnicy. Powinniśmy wzbudzić w sobie płomiennego ducha św. Pawła, który wołał: «Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii» (1 Kor 9, 16)” (NMI 40).

Każda wspólnota i każdy instytut powinien wołać w gorliwej modlitwie do Boga o „nową Pięćdziesiątnicę dla nowej ewangelizacji”.

„Nietrudno zauważyć, że na terytoriach tradycyjnie chrześcijańskich wszystkim Kościołom potrzebny jest odnowiony zapał misyjny, wyrażający nowe, ofiarne otwarcie na dar łaski. Nie możemy bowiem zapominać, że pierwszym zadaniem będzie zawsze uległe poddawanie się bezinteresownemu działaniu Ducha Zmartwychwstałego, który towarzyszy głoszącym Ewangelię i otwiera serce tych, którzy słuchają. By owockiem głosić słowo Ewangelii, trzeba mieć przede wszystkim głębokie doświadczenie Boga”²⁵.

²⁵ BENEDYKT XVI, List apostołski w formie motu proprio *Ubicumque et semper*, s. 13.

Głębokie zaufanie do Ducha Świętego podtrzymuje zapał misyjny i uzdrawia to wszystko, co osłabia w wypełnianiu powierzonej misji (por. EG 280).

Ciągłe otwarcie i wołanie o Ducha Świętego może uchronić osoby konsekrowane od pokus czyhających na pracujących w duszpasterstwie, przed którymi przestrzega papież Franciszek:

„Dzisiaj można zauważyć u wielu pracujących w duszpasterstwie, w tym u osób konsekrowanych, przesadne zatroskanie o osobiste przestrzenie autonomii i odprężenia, które prowadzą do przeżywania własnych zadań jedynie jako dodatku do życia, jakby nie były one częścią ich tożsamości. Jednocześnie życie duchowe myli się z niektórymi wydarzeniami religijnymi przynoszącymi pewną ulgę, ale nieprowadzącymi do spotkania z innymi, do zaangażowania w świat, do pasji ewangelizowania. I tak, u wielu zaangażowanych w ewangelizację, chociażby się modlili, można spotkać nadmierny *indywidualizm*, pewien *kryzys tożsamości* oraz *spadek gorliwości*. To trzy nieszczęścia, które nawzajem się wspierają” (EG 78).

Owocny i skuteczny udział instytucji życia konsekrowanego w procesie nowej ewangelizacji zależy od uwzględnienia trzech elementów, na które wskazał Jan Paweł II, a są nimi: wierność charyzmatowi założycielskiemu, komunizm z tymi, którzy w Kościele prowadzą to samo dzieło, zwłaszcza z pasterzami, oraz współpraca z wszystkimi ludźmi dobrej woli.

Wierność charyzmatowi założycielskiemu decyduje o wzroście w świętości, ponieważ pomaga w łatwiejszym odkryciu i gorliwym przeżywaniu zasadniczych elementów życia konsekrowanego. U źródeł każdego charyzmatu znajduje się bowiem potrójne dążenie: dążenie ku Ojcu, dążenie do Syna i dążenie do Ducha Świętego. Charyzmaty życia konsekrowanego, które wiążą się z tym potrójnym dążeniem, przynaglają osobę zakonną do synowskiego oddania i posłuszeństwa Ojcu i Jego woli, do trwania w komunii z Jezusem, ucząc się od Niego ofiarnej służby także na polu misji, oraz do poddania się prowadzeniu Ducha Świętego w osobistym życiu duchowym, wspólnotowym i w działalności ewangelizacyjnej (por. VC 36).

Dany instytucji podejmuje swą misję i realizuje określone dzieła, poprzez które dokonuje się przekazywanie Słowa. W ten sposób Kościół powierza całej wspólnotie część misji Chrystusa, jakiś aspekt Jego tajemnicy. Wyraża ją właśnie w tych konkretnych dziełach, które inspirowane są przez charyzmat założyciela. Charyzmat ten jest darem Ducha Świętego i został uznany przez Kościół. Ten wspólny i stały apostołat należy do zdrowej tradycji instytucji i jest związany z jego tożsamością. Staje się probierzem autentyczności w ocenie nowych dzieł. Należy czuwać nad wiernością instytucji swej tradycyjnej misji w Kościele, jak również być otwartym na nowe formy działalności. Wszelkiej odnowie i ożywianiu dzieł winna towa-

rzyszyć wierność ludzkości i własnej epoce, Chrystusowi i Ewangelii, Kościołowi i jego misji w świecie, życiu zakonnemu i charyzmatowi instytutu (por. VC 37).

Komunia z pasterzami Kościoła jest sprawą niezmiernie istotną. Nowa ewangelizacja bowiem nie jest sprawą pojedynczych chrześcijan czy niektórych wspólnot, ale jest misją Kościoła, za którą odpowiedzialni są jego pasterze. Pierwszym znakiem, który przyciąga, jest miłość, jedność i komunია. Osoby konsekrowane winny być czynnikiem komunii w Kościele powszechnym, jak i partykularnym. Charyzmaty, których udziela Duch Święty, mają służyć dla dobra całego Kościoła. Więż instytutów z papieżem staje się czynnikiem gwarantującym tożsamość życia konsekrowanego oraz wspomagającym dzieło ewangelizacji. Poprzez ich wierność Ewangelia może być głoszona, a Kościół może na trwałe zakorzenić się w wielu zakątkach świata. Także harmonijnemu rozwojowi duszpasterstwa diecezjalnego służy współpraca osób konsekrowanych z biskupami. Wnoszą one swój wkład, służąc otrzymanymi charyzmatami (por. VC 47–48).

Współpraca ze wszystkimi ludźmi dobrej woli i komunია w dziele nowej ewangelizacji winna rozciągać się na osoby pragnące na różne sposoby oddać się tej misji. Połączenie sił oraz wymiana darów i charyzmatów między osobami będącymi w różnych stanach życia przyczynia się do skuteczności i owocności misji Kościoła. Wzajemna współpraca i otwartość sprawia, że ludzie świeccy mogą mieć udział w charyzmacie osób konsekrowanych, uczestnicząc w ich duchowości i misji (por. VC 54).

Uwzględniając te element oraz postulaty, które wcześniej zostały przedstawione, warto w tym miejscu odpowiedzieć sobie na rodzące się pytania, które pomagają zobaczyć, czy już podjęliśmy zadanie nowej ewangelizacji:

- Czy nasze głoszenie Jezusa Chrystusa oraz działalność zgodna z charyzmatem instytutu prowadzą innych do „nowego”, osobistego spotkania z Chrystusem i rodzą świadków tego spotkania?
- Jakie miejsce w naszych wspólnotach, przepowiadaniu Ewangelii, podejmowanych dziełach zajmuje Osoba Jezusa Chrystusa? Jak wygląda formacja do posługi ewangelizacyjnej członków naszych wspólnot oraz formacja osób świeckich?
- Jakie miejsce w naszych wspólnotach i w życiu osobistym zajmuje słowo Boże? Jesteśmy świadkami Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelii, czy tylko ograniczamy się do relacjonowania prawd, wobec których pozostajemy obojętni?
- Jak wygląda współpraca i komunია z pasterzami Kościoła powszechnego i lokalnego oraz zaangażowanie naszych instytutów w dzieło ewangelizacji podejmowane w diecezji?

Zakończmy słowami Jana Pawła II:

„W każdym miejscu i sytuacji osoby konsekrowane niech będą gorliwymi głosicielami Pana Jezusa, umiejącymi odpowiedzieć z ewangeliczną mądrością

na pytania, których źródłem jest dziś niepokój ludzkiego serca i jego palące potrzeby” (VC 81).

„Mój duch się umocnił, moje życie oparło się na Chrystusie”²⁶. Oby każda osoba konsekrowana i każda wspólnota osób konsekrowanych stała się skutecznym narzędziem w dziele nowej ewangelizacji, ukazując piękno Jezusa Chrystusa.

RIASSUNTO

IZABELA IWAŃSKA

La nuova evangelizzazione come compito per i consacrati

La chiamata alla nuova evangelizzazione è un segno dei tempi importante per la Chiesa che compie la missione della predicazione del Vangelo nel mondo contemporaneo, e tocca tutti i suoi membri, anche le persone consacrate. Il monacismo antico, come quello posteriore, giocò un ruolo importante e fu uno strumento privilegiato dell'evangelizzazione delle nazioni. Nonostante la chiamata alla nuova evangelizzazione risuoni nella Chiesa da più di trent'anni, si continua a porre la domanda su come i singoli istituti di vita consacrata possano oggi risponderci.

Analogamente alla comunità della Chiesa, ogni istituto di vita consacrata ed ogni comunità deve diventare una comunità evangelizzata e evangelizzante. Per questo possiamo parlare di nuova evangelizzazione della vita consacrata e di vita consacrata per la nuova evangelizzazione, concordemente con il piano della nuova evangelizzazione.

La nuova evangelizzazione della vita consacrata significa iniziare dall'evangelizzare se stessi. I consacrati devono essere sempre evangelizzati per conservare la freschezza, lo zelo e la forza della predicazione del Vangelo. Ciò lo compiono attraverso una continua conversione ed un continuo rinnovamento spirituale. La nuova evangelizzazione della vita consacrata indica il bisogno di ripartire sempre da Gesù Cristo che va posto al centro della vita personale e comunitaria. Si tratta del ritorno alla Parola di Dio e alla predicazione kerigmatica. La nuova evangelizzazione conduce anzitutto alle proprie radici. Serve a riscoprire il senso della consacrazione battesimale e della consacrazione “nuova e speciale”, propria della vita consacrata, nonchè a rileggere, alla luce della Parola di Dio e dei segni del tempo, la sua vocazione e missione nella Chiesa.

---

²⁶ Antyfony z tekstów wspólnych o dziewicach – II Nieszpory, w: *Liturgia godzin*, t. II: *Wielki Post, Okres Wielkanocny*, Poznań 1984, s. 1685.

Una vita consacrata per la nuova evangelizzazione richiede la formazione di una nuova mentalità indirizzata alla missione. Nella vocazione alla vita consacrata è scritto il compito di una dedicazione totale alla missione di Cristo, anzi, la stessa vita consacrata diventa missione. La nuova evangelizzazione indica alle persone consacrate il bisogno di rinnovare la missione e di riscaldare di nuovo il carisma dato ai singoli istituti. Questo avviene attraverso la ricerca del senso teologico delle sfide della nostra epoca. Esse vanno sottoposte a un discernimento attento e comunitario in apertura allo Spirito Santo.

Traduzione dal polacco Grzegorz Firszt OCD